

S. Andrásné Jordániában

2003. július harmincegyedike. Jordániai utazás, nyolcvanhat évesen lovagoltam.

Miután meghalt az uram, attól kezdve rendszeresen ketten utaztunk a nővéremmel. Nyáron külföldre, és karácsonykor Magyarországon valahová. Mindig én intéztem az utazási irodát, olyan biztosítást, amit nem kellett kifizetni, de ha lett volna valami baj, utólag fizet. Mindig megkérdeztem: "Hova utazzunk?" A nővérem mondta: "Ide." Mondtam: "Hát jó."

Tavalyelőtt -- a nővérem kilencvenkét évesen -- voltunk Jordániában. Éjszakai út volt oda-vissza, az borzalmas. Amikor kiszálltunk hajnalban a vonatból, olyan voltam, hogy a nővérem azt kérdezte: "Mi van veled?" Mert úgy néztem ki, mint egy kétszáz éves, összetörve, minden. Ő bírta. De a

szállodából ki se mozdult egy hétig.